

Professionalment, molt. Gairabé va ser el meu mestre. I humanament, també em va ensenyar moltes coses.

Perquè, professionalment, quina era la seva tasca concreta?

Home, jo l'havia d'informar dels pacients, posar injeccions ... Anavem molt d'acord amb el Sr. Papaceit. Em sembla que formàvem un bon equip.

Als primers anys que vostè era aquí, quines malalties abundaven més?

Com a tot arreu. Als primers anys, hi va haver encara alguns casos de tifus, però que haviat es van solucionar. Llavors, com a malalties potser més típiques de La Roca caldria parlar de reumatisme i bronquitis, i això, degut a la humitat.

Som bons oacients la gent de La Roca?

Sí, sí, en general sí. Com a tot arreu, per això.

Sense cap dubte, la seva àmplia experiència professional deu estar plena d'anècdotes. . .

I tant que sí! —es posa a riure recordant. . .

Per exemple. . .

Doncs per exemple, recordo el temps en que van aparèixer els supositoris. El primer pacient a qui n'hi va receptar no se ls volia posar, i em va cridar perquè el convencés. Era un home gran, i em va costar una bona estona fer-li entendre que, encara que el mal el tingués al pit, el supositori se l'havia de posar per on tots sabem. Però mica a mica la gent ja s'hi va anar acostumant.

Com era la gent de La Roca dels anys cinquanta?

Era una gent tancada fins a cert punt, però amb la que hi podies contactar bé i amb facilitat. Era una gent amable, sincera, franca. . . Eren una "boníssima gent", massa bona i tot segons per a què.

I quina virtut creu que caracteritza més a la gent d'aquest poble?

El que et diré ja és tant una virtut com un defecte. Com ja t'he dit abans, la gent de la Roca és massa bona gent segons per a què. Tot els va bé, no volen mals de cap. . . Mira, és una opinió molt particular, però tot el que estem passant és potser per això.

I a nivell d'activitats, d'acció, com el veu aquest poble?

Bé, com tots. Però potser és massa freqüent aquí això de que hi hagi molt d'entusiasme al principi i llavors tot sigui "flor d'un dia". Potser a vegades fa falta una mica de constància. Per exemple, recordo que, als primers anys d'estar jo aquí a La Roca, hi havia molt d'entusiasme pel futbol, i llavors tot va desaparèixer fins fa poc, que va sorgir altra cop. Amb el handbol, més o menys igual. I així no és que vulgui desmerèixer cap de les activitats de les entitats de La Roca, ni criticar la tasca del qui les han portat ni dels qui les porten ara. Només dic que em sembla que a vegades fa falta una mica més de constància.

Ha parlat del handbol. A vostè li van retre un homenatge, no és cert?

Sí. Va ser el 26 d'octubre de l'any 1969. Em vaig emocionar molt en veure com el poble de La Roca em feia un homenatge. Conservo tots els records i obsequis d'aquell dia amb il·lusió.

I també va ser jutge?

Sí, ho vaig ser fins fa poc. Si mal no recordo, vaig ser-ho a partir de l'any 1975 fins no fa gaire.

Com va ser nomenat?

Com qualsevol altra jutge. L'Ajuntament, la Guàrdia Civil i el capellà (ara em sembla que el capellà ja no ho fa) proposen tres candidats al jutge de primera instància de Granollers, que, al seu tron en treia un i el proposa al president de l'audiència territorial de Barcelona, que és el qui el nomena. Quan et nombren, si et nombren, ja no te'n pots escapar, i el càrrec és per sis anys.

I quina és la missió d'un jutge de poble?

Doncs, dit clar i català, fer de recader entre el jutge de primera instància de Granollers i els implicats de La Roca.

Hi ha molta activitat?

Sí, força. Molts casos d'accident, i algunes disputes de veïns. S'ha de firmar molt, moltíssim, i és una mica cansat.

Hi ha moltes disputes de veïns a La Roca? Som un poble conflictiu?

No, com a tot arreu. Sempre hi ha els quatre o cinc que volen buscar renyines, però en general La Roca és un poble tranquil i normal en aquest sentit. Fins i tot crec que la gent d'aquí es destaca per ser dialogant i comprensiva, de manera que en casos de disputes veïnals, t'asseus amb les parts implicades i gairabé sempre arribes a un acord.

Finalment, afegeix. . .

Voldria dir-vos que em sembla molt bé això d'aquest revista, perquè és bo això d'informar. . . Us animo, doncs, a seguir treballant en aquest línia.

Als components de la REVISTA ROQUEROLS, per la nostra part, només ens queda regradar aquest home per la seva tasca en profit de La Roca que li ha proporcionat aquest especial i tan característic carisme dins del nostre poble, aquesta estranya simpatia de la gent de La Roca envers el "Sr. Josep".

Salvador Illa

